

Αυτοκτονία Φασουλής,
από τής Ελλάς πηδ καλή.

Είς τόσων αυτοκτονών τοσαύτη παραζάλη
μου έρχεται ή δραξίς ν' αυτοκτονήσῃ πάλιν...
Ίβού, Ίβού του Φασουλῆ αυτοκτονία τρίτη...
τόν πρόωρόν μου θύνατον καίνεας δε κρύπτην...
Τό είπα μηδ, τό είπα δεδ, τήν τρίτη θά τό κάνω...
έσήμεν κί' ή άρα μου και τό κουμπούρι πιάνω.

Ό κόσμος πηδ έγέρασε, μαραινεται, παθαίνει,
καθίνας ιβαρίθηνε τον άνθρωπον νά κείνη,
και τίποτε καλλίτερον 'στών άνθρωπον δέν μένει
παρά με μία κουμπούρι μόνος ν' αποδάνη.
Της άγθηράς νεότητος έπέρασον τά έτη...
άπόμην κί' οί μπακαλίδες κατήγησαν 'Αμλίτοι.

Τί νευρικοί που έγιναν οί Φασουλῆδες δλοι !
και τό παιδί της δέν 'μπορεί νά σπρώξῃ μηδ μητέρα,
γιατί του μακοφαινεται και πέρνει τό πιστόλι
και τά μαράλι του έπειτα τινάζει 'στών άέρα.
Ή καίτε φυχρός προς τά κακά, φυχρός και 'στί καλά του...
ό κόσμος έφρονίμηνε και ήλθε 'στί μαράλι του.

Αυτοκτονούν οί άνθρωποι οδ τοτου τον καιρο
χωρίς κανένα ζήτημα, χωρίς καμμιά αίτια,
πριν δρασαθούν τά χείλη των 'στού Βούλη τό νερό,
πριν γίνουον Πόργου 'Αγγρελ οδ καθεμιά Πλατεία,
πριν ανακούψουον μικράν τών πόνων των ζητήσουον,
προτου εις έν' αποπάκτον του Χδρον ν' αποπατήσουον.

Μα τοῦτα τά σκοτόματα έλλόσοζην έφτεος...
έδδ δέν πένει χαρτοσι κί' οί πρίγκη ή 'Αμλίτος.
Βλέπω άμοδοτακα παιδι μόνος σκοτωμένα,
βλέπω άνθρωπινα μαράλι 'στους τοίχους σκορπιωμένα,
κί' αυτοκτονουόντων πτώματα τήν έν' άπάνω 'οτάλλο,
και δέν ειξέρου τί νά 'πώ και ποιν νά πρωτοβάλω.

Παρήμας ή έλλοτε νεάζουο' άνθρωπιτης
κί' δλοι φωνάζουον σήμερα « τά πάντα ματαιότης. »
Είσασι κακός ;... οί αγαθοί οδ τρώνε νόκτα 'μέρα...
είσασι καλός ; ... οί θύλοος σου πέρνει τον πατέρα.
Κλέβεις ;... εδδς σου ράχνουται νά φάνε τά κλεμμένα...
δέν κλέβεις ;... τότε, μάτη μου, χειρότερο για σένα.

Θαί μου ! τί κατάσκασι ! Δέν ὑποφέρω πλέον
 τοιοῦτον βίον ἀσκοπον, ψευθεῖ καὶ ψευδαλόν,
 κί' ἐντέε μικροῦ αυτοκτονῶ... λαπτά μοῦ μένου ἴλιγα...

(Ἐστὴ μῆτη τοῦ αὐτόχειρος καθίζει μία μυτγα.)

Ἰδοῦ ! μία μυτγα κάθεται ἠστὴ μῆτη μου ἀπάνω...
 αὐτὸ δέν ὑποφέρεται καὶ πρέπει ν' ἀποθάνω.

(Τῆς δίνει μία ὁ Φασουλῆς τὸ ἀκτι τοῦ νὰ βγάλῃ
 κί' ἐκείνη φεύγει κί' ἔρχεται ἠστὴ μῆτη τοῦ καὶ πάλι.)

Αἰτίας γιὰ κοιμητοῦρασμα ἔχω πολλὰς ὁ τάλας...
 μῆ, δὴ γλῆρδν ζωφρον, μῆ μοῦ προσθέτις κί' ἄλλα.
 Ἐντέε μικροῦ ἀπέρχεται ἀπὸ τὴν κοινομένη...
 μῆ μὲ ἀδῆε ταχύτερον πρὸς τὴν αυτοκτονίαν.

(Ἡ μυτγα φεύγει μία στιγμῆ, ἀλλὰ οὐ ἴλιγο πάλι
 ξαναπατῆ ἠστὴ μῆτη τοῦ ζευγαρωμένη μ' ἄλλη.)

Μὰ δὲν ἀφίνας ἀνθρώπων τοιοῦτον δυστυχῆ ; ...
 δὲν θάναε ὅπερ ἤρχεσο ὡς τώρα μοναχῆ,
 μὰ μοδραφε καὶ οὐντροφο, ζωφρον ἀχρατον ; ...
 βαβαί τὸν πόνον τῆς ζωῆς !. βαβαί τὸν μαρτυρίαν !...
 Αὐτὸ τὸ γεννοδόχημα ἠστὸν κόμο δὲν θὰ λείψῃ ; ...
 ἀν τώρα πᾶ δὲν σκοτωθῶ βεβαίως γὰ μοῦ στρίψῃ...
 Ἐταίωσαν τὰ φέμματα... δὲν μὲ χωρεὶ τὸ σπῆτι...

(Ἡ μυτγα πάει κί' ἔρχεται ἠστὸς Φασουλῆς τὴ μῆτη,
 κί' ὁ Φασουλῆς ἐραθεθίς πρὸς ὁρανόν ἐστράγγῃ
 καὶ τὰ ἐξῆε ἠστὸν Περικλῆ κατεπεσομένης γράφα.)

Ἄγαπητέ μου Περικλῆ...

Ἐπῆρα πάλι φέρω,
 δὲν ὑποφέρω τὴν ζωῆν καὶ τὴν ἀφίνο τώρα.
 Δὲν ἔφρω πᾶ ὁ αὐτὴ τῆ γῆ τί εἶθελο νὰ κάνω...
 μὰ βρωμεμυτγα κάθεται ἠστὴ μῆτη μου ἀπάνω...
 τὴν θῶγγω μῆ, τὴν θῶγγω δὲρ μὲ τόνα κί' ἄλλο χῆρε,
 ἐκείνη ἔμοε εἶοτις ἠστὴ μῆτη μου καρτέρι,
 καὶ δὲν τῆς θάναε ποδρχετα: μονάχ' ἡ παλγοφῶμα,
 μὰ κί' ἄλλη μυτγα θηλυκῆ μοῦ κοουβαλεὶ ἀκόμα
 κί' ἀπάνω εἰς τὴ μῆτη μου τεῦε ἐρωτάε τῆς πλέκαι,
 κί' ἔγω, τὸν βίον βρωμυθῆε, ἀρπάζω τὸ τοῦφαί.
 Δὲτὸ δὲν ὑποφέρεται... στιγμαίε μοῦ μένου ἴλιγα...
 τῶσε θὰ ἴτοσο, Περικλῆ, ἀν ἔλειπαν ἡ μυτγαίε.

Δὲν ὑποφέρω, ἀδελφε, τοιαῦτην ἀτιμίαν,
 τρίγω ἠστὸ θεοτὰ ἡρήγορα διὰ ν' αυτοκτονήσω,
 κί' ἀνάγγαλε τὸ γεγόνε εἰς τὴν Ἀστυνομίαν,
 μῆπως ἔλθῃ ὁ Στάτικὸς καὶ μὲ γυρίσῃ πίσω.

Ἀφίνο ἠστὴν γυναικά μου κί' εἰς ὁ τὸν θησαυρὸ μου,
 θῶσε ἠστὸν Χιότην τὸν Τσιγγρὸ τὸν Μεγαλόταυρὸ μου,
 εἰς τὸν Σκουλοῦθῃ γόριε τὴν θανατικὴ βελλάδα,
 μὰ δὲε καὶ πέντε φάσκαλα εἰς ἔλην τὴν Ἑλλάδα,
 κί' ἀν θέλεις τρέε ἡρήγορα μοῦζε μὲ πὲθάνε...
 αὐτὰ καὶ μένω...

Φασουλῆς, αὐτόχειρ μπαχλιδάνης.

Καὶ ἔλιγαίε ποικιλιαίε,
 μ' ἄλλουε γόγουε Ἀγγελιαίε.

Γάμοι, χαράε, κουφέτα, παππάδων συναυλία...
 τοῦ Λοιθερῆ ἡ κόρη, ἡ ὁμορφ' Ἰουλία,
 μ' ἐκίνα τὰ μεγάλα κί' ἀμυγαλόνη μάτια,
 ποδ τῆε καρθαίε ραγίζουε νὸν νίε τὸν σπαθάε,
 τὸν Ράινε ἀπῆρε, τὸν νίε τὸν σπαθάε,
 μὲ τόση ὁμορφάδα καὶ λεδνάε γεμάε.
 Καὶ ὁ Ρωμῆὸς σαλτάρε καὶ ράινε μὲ κουφέτα
 τὸν λιγερὸ λεδόντη, τὴν λιγερῆ Ζουλιέτα.

Καὶ τὸρὰ ἡ Ἀερπόλιε ἡ τοῦ Γαβριηλῆ
 καὶ ἄλλην νίαν ὄθηϊον λαμπράε προδου εἶδε,
 καὶ κατ' αὐτάε εἰσῆγαγε τὴν, τεροτυπίαν
 καὶ εἰς πολλὰ ἐπέταρε ταχίστην θεραπείαν.
 Δι' ἔλ' αὐτὰ καὶ ὁ Ρωμῆὸς ἐνθέρωσε τὴν συγγαίε
 κί' ἄλλα πρέβουε τάχιστα τῆε εἰγατεὶ νὰ φέρῃ.
 Ἄλλ' ἔρωε κί' ἡ χαρῆσοα ἐπιφυλλίε ἐκείνη
 Καλαποδάκη τοῦ γνωστοῦ τῆν εὐθυμίαν χύνη,
 μὲγάλον δι' ἐοχημάε ἠστὸε ἀβανγῆταε ρεῖμα
 διὰ τὴν τόσῃν χῆριν τῆε καὶ τὸ κερμέν τῆε πνεύμα.

Ἐν μέσῳ τῶων φοβερῶν καυμάτων τοῦ ἤλιου
 ἐβῆμε καὶ τὸ Σάρωθρον τοῦ Παππαβασιλείου,
 ἤτοι Σκιαγραφῆματα φῶρα καὶ τρελλά,
 τῆε κοινονιάε οκάνδαλα μασίζοντα πολλά.
 Ἐξετυπόθησαν κερφῶε ἐν Σύρῳ Ἐρμουπόλει,
 καὶ πάρα τὸ Σάρωθρον ν' ἀερῆθητε εἰαι.

Ἐτὸ Ζαχαροπλαστειον ἐκίνο τοῦ Βαλοάμη,
 κάτω τοῦ Ἰπουργεῖου τοῦ τῆε Δικαιοσύνηε,
 θαμῆσιον γρανίτην δὲ εἶρηε μὲ καλμαί
 καὶ παγωτὰ ποικιλια καὶ ὄραε ἀφροσύνηε.
 Ἐκαὶ μὲ καλαμάκίε τὸ παγωτὸ ρουφῆε
 καὶ εἰς σπανίαν γεθαιον κί' ἀπόλουαι τρυφῆε.

Φοίβου Φαρμακοποῦλου λαμπρὰ Ἐπιτομή
 Ρωμαῖκοῦ Δικαίου, μικρὰ εἶ ἡ τιμή.
 Ἐτὸ βιβλιοπωλείον πωλεῖται τοῦ Νοτάρῃ
 καὶ κῆε ἀδουκάτοε εἰ τρέψῃ καὶ τὴν πάρη.

Ὁ Ρωμῆὸς γνωστοῦ ὅεε κάνω — πῶε ἠστὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
 ἠστὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κί' ἀπὸ τοῦδε συναρῆται
 μὲ ἐνοδοχέϊον Εὐδῆ, — δὲρ ἠστὸ λάβε, τρέε ἠστὸ εὐδῆ,

μὲ Χρῆμοι μὲ μὲ μάνερα, — μὲ μὲγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μὲ χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαρμαῆ.

Τῶτοιε τοῦ Σαυριανοῦ — τοῦ ἱππέου τοῦ κλεινοῦ.